

## [Elgaard.]

steretsdommeres Stilling over for en Sags Afgørelse, hvor Forholdet var 4 : 5. Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at det er at stille Sagen paa Spidsen. Men naar det ærede Medlem derudfra siger, at den, der var dømt af de 5, vilde have lettere ved at bære Dommens Følger, saa er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg tror, at den dømte, hvis noget saadant skulde komme til at foreligge i adskillige Tilfælde, naar vi fik indført offentlig Votering, snarere vilde føle sig pint og plaget af denne Afgørelse og aldrig vilde falde til Ro, fordi han var blevet dømt paa dette Grundlag.

Den højtærede Justitsminister talte henvendt til mig om Skyggen af en bredere Mand. Jeg vil gerne sige til den højtærede Justitsminister, at jeg har ikke fremmanet nogen Skygge her i Dag. Naar den højtærede Minister nu gør det, maa det være, fordi det er Ministeren, der ser Skyggen. Men hvorfor være bange? Ministeren har jo saa stort et Følge — her i alt Fald.

Naar Ministeren glæder sig over, at den sidste Jurist i Venstre er forsvundet her fra Folketinget, synes jeg, at han er ualmindelig uforsigtig, mere uforsigtig, end den højtærede Minister plejer at være. For den højtærede Minister kan da ikke have glemt, at hans store, mægtige Parti ingen Jurist har haft i denne Sal før efter sidste Folketingsvalg, og naar den højtærede Minister ønsker Juristerne en saa ond Skæbne inden for Venstre, saa tør jeg vel formode, at den højtærede Minister ikke mindst af Hensyn til vor højtærede Formand ikke har den samme Opfattelse, naar det gælder hans eget Parti.

I øvrigt finder jeg ikke Anledning til at forlænge Debatten, idet der nu vedrørende de forskellige Ændringsforslag er gjort Rede for disse fra alle Sider. Jeg anbefaler derfor atter at stemme for de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

**Pürschel:** Denne Forhandling er i det hele gaaet saa hurtigt, at vi vel har Raad til at ofre et Par Minutter paa at være behagelige mod hinanden.

Jeg vil da gerne først takke for de venlige Ord, der baade fra den højtærede Ministers og fra den ærede Ordførers Side er rettet til mig. Til Ministeren vil jeg særlig sige dette, at naar han karakteriserede mig som en — ganske vist kun i Forening med det ærede Medlem Hr. Elgaard — relativt betydelig Tænker, saa forstaar jeg, at det Sammenligningsgrundlag, jeg dør er

ude for, er Ministeren selv, og over for dette maa jeg være meget tilfreds med den Betegnelse, der er givet.

Og naar Ministeren talte om, hvorledes Ændringsforslagene vilde være kommet til at se ud, hvis Ministeren havde haft de Eyrer og den Tid, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og jeg har haft, saa haaber jeg, at jeg har forstaaet Ministeren rigtigt, naar den Mangel, den højtærede Minister her taler om hos sig selv, alene refererer sig til Tiden.

Endelig talte den højtærede Minister om, at Forslaget blev taget med Tang, og at det i saadanne Tilfælde i Regelen gik ud over Hjerne. Deri er jeg ganske enig. Naar den højtærede Minister imidlertid i den Anledning antyder en Bekymring for, at det skulde være gaaet ud over min Hjerne, maa jeg dertil, som den relativt betydelige Tænker jeg er, have Lov til at sige, at mig bekendt har en Tangforløsning endnu aldrig virket uheldigt paa Overlægens Hjerne.

**Justitsministeren (Steinke):** Til det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard vil jeg gerne sige, at han har ikke lagt Mærke til, at det Citat fra Højesteret, som han gengav før, stammede fra 1795, altsaa fra Oplysningstiden. (Fr. Dalgaard: Det sagde jeg!). Fra Oplysningstiden — det hørte jeg ikke, at det ærede Medlem sagde.

Jeg føler mig fuldkommen overbevist om — og det samme gælder det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og det øvrige Ting —, at hvis jeg vilde have foreslaaet, at Pressen skulde referere objektivt og loyalt, saa vilde der ikke have været et eneste Dagblad her i Landet — som da ikke var aandssvagt —, der ikke straks vilde have hævdet, at deri laa en bevidst og voldsom Insinuation mod Pressen for ikke hidtil at have refereret objektivt og loyalt. Hvormed ikke være sagt, at der ikke deri kunde have ligget en saadan.

Det ærede Medlem Hr. Elgaard synes jeg var meget utaknemmelig over for mig, naar han sagde, at det var uforsigtigt af mig at glæde mig over, at Venstres sidste Jurist var forsvundet. Det kan efter min Opfattelse kun være en Kompliment til det ærede Medlem.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel vil jeg endelig sige: Han havde Ret i alle sine Betragtninger, da han sidst havde Ordet.

Hermed sluttede Forhandlingen.